

שבת
שירה!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

ביקור אצל ההורים

כשהולכים לבקר הורים בביתם, זה אולי קצת יותר נח מלארץ אותם אצלנו, אבל גם במצב הזה עלינו לזכור שההורים בוחנים ובודקים את ההתנהגות של בני הזוג. הדבר בא לידי ביטוי ביתר שאת אצל זוג צעיר, מְפִינָן שההורים רוצים לבחון ולדעת האם הם חיים בטוב ואין כעסים ומרירות ביניהם, וכן לבדוק אם הוא מכבד אותה וגם אם היא מכבדת אותו כראוי.

לכן, אסור ללכת להורים כשיש כעס או ריב או מתיחות מְפִינָן שקשה מאוד להסתיר זאת. להורים יש חיישנים רגישים מאוד כשמדובר בנכם או בבתם, והם יודעים לקלוט מסרים גם כשאף אחד לא מרגיש.

הדבר מורכב עוד יותר כאשר מגיעים אל ההורים עם הנכדים. הרי ידוע שהנכדים אינם 'בובות חרסיה' שלא זזים ומצייתים לכל הוראה של ההורים. הם עושים ככל העולה על רוחם וזה יכול לגרום לביקורת חדה מצד הסבא והסבתא כלפי בני הזוג. הביקורת הזו יכולה להימתח לא רק אחרי שבני הזוג הלכו, אלא גם בבית ההורים עצמם.

יש הורים שלא נזהרים, ולא נמנעים מלהעביר ביקורת על הזוג הצעיר, ולעיתים גם בנוכחות אנשים זרים. הדבר גורם למרמור, לכעס וגם לעלבון. התוצאה תהיה שבני הזוג לא ירצו לבוא יותר להורים ואז גם ההורים נפגעים.

כאן המקום לפנות להורים היקרים ולבקש מהם לא להעיר לבני הזוג בכלל, וכל שכן לא ליד כולם. אפשר להעיר לבני הזוג בדרך של שיחה או של הצעת ייעול, אבל לא בצורה ביקורתית שתמריד את אחד הצדדים או את שניהם.

מומלץ שהפניה אל ההורים בבקשה שלא להעיר, תיעשה דרך גורם שלישי כגון דוד מכובד, או חבר קרוב של המשפחה וכד', כדי שהם לא יעלבו מילדיהם שלכאורה מעירים להם. הורים יקרים, אתם חייבים לזכור שלזוג הצעיר מותר לטעות, כך הם לומדים. כשהם טועים ומתקנים את הטעויות שלהם בכוחות עצמם, הם מתחשלים והקשר שלהם מתחזק. המתנה הכי גדולה שהורים יכולים לתת לזוג זה - לא להתערב! רק אם הם פנו אליכם ובקשו את עזרתכם בהכוונה ויעוץ, אז תוכלו, בעדינות, לענות ולכוון. ואולי הכי טוב, להפנות אותם אל יועץ או מנחה נישואין.

פרשת השבוע

קריעת ים סוף

בפרשתנו אנו מוצאים מאורע היסטורי שהתרחש לפני כ-3300 שנה – קריעת ים סוף. הנס הזה התרחש לפני כשלוש מיליון איש לפחות. ומתי זה קרה בשעת הלחץ הגדולה ביותר שהיתה לעם ישראל.

ארחי 10 המכות יצאו ישראל ממצרים הגיעו לים סוף וצבא מצרים רודף אחריהם. פרעה הגיע עם צבא של 1.800.000 חיילים. על כל איש ישראל 3 חיילים, והלחץ היה אדיר. אבל דווקא ברגע זה נקרע הים ובני ישראל הלכו בחרבה בתוך הים.

על שני דברים אמרו חז"ל שהם קשים כקריעת ים סוף: קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף. וקשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. האם יש קשר בין שניהם?

כולנו יודעים שמציאת זיווג זה דבר לא קל. עד שמוצאים את הזוג, ואחר כך צריך להסתדר איתו, וצריכים גם להבין אחד את השני ובכל יום למעשה מתקיימת קריעת ים סוף מחדש.

גם המזונות והפרנסה זה דבר קשה עד שמוצאים את העבודה שמתאימה לנו שגורמת לנו סיפוק וגם אחר כך צריך להסתדר עם העובדים והבוס, ובכל רגע נתון יש חשש של פיטורים וכו'. ועם כל זה חייבים זיווג וחייבים פרנסה.

זאת ועוד, אשה ופרנסה זה היינו הך. נסביר את הדברים, התורה וחז"ל במספר מקומות אמרו שהאשה דומה ללחם, אצל יוסף שפוטפפר הפקיד את יוסף על כל בני ביתו נאמר: "ויעזוב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל..." ואמרו חז"ל הלחם זו אשתו.

גם אצל משה כשהגיע למדין ובנות יתרו יצאו לשאוב מים והרועים גרשו אותם משה הושיען. כששמע זאת יתרו אמר לבנותיו "למה השארתם אותו בחוץ קראן לו ויאכל לחם" אמר יתרו תקראו לו כדי שישא אחת מכן.

וכן אמרו חז"ל על אדם נשוי שפיתו בסלו. כלומר יש לו אשה והא שמור יותר. אם כן מדוע האשה נמשלה ללחם? לחם זהו המזון החשוב ביותר לאדם, המילה לחם מלשון הלחמה. הלחם תפקידו להלחים ולחבר את הגוף עם הנשמה, ללא הלחם נפרדים.

גם האשה תפקידה לחבר ולהלחים את בעלה לקב"ה. ראשית כי פיתו בסלו אז הוא יותר פנוי ללמוד את התורה בקדושה, ושנית היא מרחיבה את דעתו של אדם וגם שולחת אותו ללמוד תורה ומחכה לו כשהוא חוזר. גם הערותיה כלפיו בעבודת ה' גורמות לו להשתפר ולהתקרב לבורא עולם.

נמצאנו למדים שהלחם והאשה מבצעים פעולות חיבור והלחמה. ועל שניהם נאמר קשה כקריעת ים סוף. הקושי לחבר הוא מורכב ודורש תנאים רבים, וכמו שבקריעת ים סוף שרתה השכינה ונגלה להם הקב"ה כך גם זיווגו של אדם, "איש ואשה שזכו שכינה שורה בניהם"

שבת שלום – אבנר קזואס

אדם הגיע לחתונה באחד האולמות

הפשוטים. כשהגיע המלצר שאלו: מה תרצה?

בשר או עוף קדוש? תמה האיש: מה הכוונה

עוף קדוש? צחק המלצר וענה: זהו עוף שהיה

בבוקר בבית, בצהריים בבר מצוה, ועכשיו בחתונה...

בדיחה

"לפני שאתה דואג לעולם הבא של חברך, קודם תדאג לעולם הזה שלו" (הגאון מוילנא)

פתגם השבוע

דוגמא אישית

עד כאן עסקנו בעבודה חינוכית עם הילדים עצמם. כעת נעסוק בעבודה עם ההורים. קיימת נוסחה ברורה שחייבים ללכת לפיה.

חינוך ילדים = חינוך הורים = דוגמא אישית

פתגם ידוע אומר: 'התפוח לא נופל רחוק מהעץ'. העץ הוא ההורים והפירות הם הילדים.

את התנהגות ההורים ילמדו ויעתיקו הילדים. הילדים הם החקיינים המוצלחים ביותר של ההורים.

כשבנות מתווכחות ביניהן, הן אומרות: אמא שלי הכי עדינה, הכי חכמה, מבשלת הכי טוב...

והבנים אומרים: אבא שלי הכי חזק, אבא שלי הכי חכם, אבא שלי... ואבא שלי...

אבא שמדבר בגסות ומוציא מפיו מילים אשר לא יאמרו, לעולם לא יוכל לחנך את ילדיו לשמור על פה נקי ושפה מכובדת.

אמא שצועקת במשך היום ועצבנית נורא, לעולם לא תוכל לחנך את ילדיה לשלווה ולרוגע.

אם כן, אנו ההורים חייבים לחנך את עצמנו ולתת דוגמא אישית טובה.

האמת היא שכאשר אנו ההורים שומעים את המושג 'דוגמא אישית', זה מטיל על כתפינו אחריות כבדה מאד ומצריך מאיתנו להשתנות ולהשתפר בבחינת - 'קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים'.

אין שום פטור או אפשרות להתחמק מאחריות כבדה זו, כי כאן אנו יוצקים את יסודות החינוך.

סיפור לשבת

הרה"ג רבי חיים פלאגי זצ"ל

משחר ילדותו נודע כמתמיד עצום, וכך העיד על עצמו בספרו 'צואה מחיים' 'ומעיד אני עלי שמים וארץ, כי מיום דעתי עד יום היותי בן עשרים שנה, הייתי שוקד על לימודי ביום והלילה, בלתי שום ביטול כלל, כי לא הייתי מתעסק בשום עניין מענייני העולם כללי'. היה ידוע כאוהב שלום ורודף שלום ופעל רבות כדי להרבות את האחדות בארצו ובקהילתו - וכן פעל רבות לשפר ולחזק את קהילתו. פעל רבות למען עניי עירו ושימש משענת ופה לכל חסרי המגן מבני קהילתו.

לא חת מפני נכבדי ועשירי הקהילה והיה מוכיחם. תיקן תקנות והיה מעורב אישית בהקמת כל מוסדות הקהילתיים למען החלשים. פעל רבות להקמת בית רפואה יהודי באיזמיר. פעל להציל את יהודי דמשק מעלילת הדם. דאג לפרנסת עניי העיר.

הקים 'ועד' מיוחד לפיקוח על מוסדות החינוך בעיר ועל ענייני החינוך בכלל. פעל להפצת התורה והקים ישיבות בהם למדו אברכים מובחרים בלי תשלום ואף עול פרנסתם ופרנסת ביתם הייתה עליו. שאלות אליו הופנו ממקומות רבים בעולם-אשכנזים וספרדים. פעם אחת כמעט שילם בחייו על השתדלותו למען היהודים, כאשר אחד משרי המלך הכה אותו קשות וכמעט הרגו. לרבינו היו מודיעים בחלום על גזרות המתרגשות לבא לעולם, והיה הרב פונה לנוגעים בדבר, כדי שישובו בתשובה, ואף הוא עצמו לא מנע עצמו מכך, והיה מתענה ומתפלל עבורם. העיד בנו (ר' אברהם) שהמשרתת בביתם ראתה באשמורת הבוקר על מצנפתו אש קודש מתלקחת מעוצם קדושתו, ומרוב מורא ופחד ניטל ממנה כוח הדיבור כל אותו היום!

בסדר יומו של רבינו, אך הגיע לביתו והמון קידם פניו, לדיני תורה ולבוררויות, להתייעצויות ולשאלות בהלכה, והוא קיבל את פני כולם בסבלנות ומאור פנים, שמע ושקל, פסק ויעץ, הורה וברך, רק כאשר האחרון שבהם הלך, הוגש לפניו התבשיל. ואז נפתחה הדלת, מישהו בא.

והרב, בטבעיות, הורה לסלק את הצלחת כאילו סיים זה עתה לאכול, שאל הלה את שאלתו, קיבל תשובה, והצלחת שבה למקומה. וכך הייתה מובאת ומסולקת, מוגשת ומוסרת, עד שהשתרר שקט, איש לא בא, והרב סיים לאכול את התבשיל, שהתקרר בינתיים וטעמו פג.

כשסיים לאכול, תמה: "איך זה שאיש לא הפריע באמצעי?" גילה בנו את הסוד: 'אישה אחת באה, וביקשה לשאול שאלה, אבל אמרתי לה שאתה אוכל עתה ותבוא בשנית', "מי האישה?!" שאל הרב. "אחת מקצה העיר, ושאלה פעוטה לה, בדיני כשרות". קם הרב, לבש את גלימתו, ואמר לבנו: "בוא נלך!" - "לאן" שאל הבן, "אל האישה" ענה הרב, "אתה כדי להתנצל בפניה, ואני כדי לענות לה על שאלתה!!!" בכל רחבי העיר ידעו לספר בצער על מחלתו של אחד התושבים, ששכב על ערש דווה. לאחר שהרופאים כבר נואשו מחייו, פנו בני המשפחה אל רבינו, בבקשה שיברך את החולה ויתפלל עליו.

מיד כששמע הרב על מחלתו של היהודי הזדרז והלך לביתו של החולה, וכשעמד ליד מיטתו, שקע בהרהורים. לאחר זמן מה התנער ושאל את בני המשפחה: "האם החולה בכור?!", כשנענה בחיוב שאל: "האם נפדה כראוי?!", ולאחר בירורים התברר, כי אכן הייתה בעיה בפדיון הבן שערכו לחולה בהיותו תינוק. הרב קרא לכהן מיוחס מתלמידיו והורה לחולה לשוב ולפדות את עצמו. ומעיד הרב בכתביו, שבזכות זה זכה החולה לחיות עוד כעשרים שנה.

קו המשפחה העולמי

ייעוץ והכוונה עם יועצים ללא עלות

בנושאי שלום בית וחינוך ילדים

בימים א-ה בין השעות 09:00-23:00

הפנייה ליועצים/ות מוסמכים בכל רחבי הארץ

חיגו מחו"ל +972-796990699

*9421